

Szabó László:

A kalap

Játékoska 2 személyre

Ezek: GÁBOR ANTAL

és a KALAIPOS

GÁBOR /kitár egy ajtót/: Hozta az Isten! Kerüljön beljebb!

KALAIPOS /belép, leveszi a felöltőjét/

GÁBOR: Ma vendéget vártam.

KALAIPOS: Hát itt vagyok.

GÁBOR: Foglaljon helyet! Szabad a kalapját?

KALAIPOS: /leül/ Sajnálom.

GÁBOR: Parancsol valamit?

KALAIPOS: Igen, azt hiszem.

GÁBOR: /eltűnik, majd visszatér egy üveggel, két pohárral.

Tölt./:

Proszit!

KALAIPOS: Isten! Isten!

GÁBOR: Hát akkor, mi járatban?

KALAIPOS: Az Isten hozott.

GÁBOR: Azonkívül? Nem akarom zaklatni. Ma vendéget vártam.

De valamiért csak jött. Vagy valami okból...kifolyólag. Bocsánat, szabad a kalapját?

KALAIPOS: Sajnálom.

GÁBOR: Tölthetek még?

KALAIPOS: Igen, lehet.

GÁBOR: /tölt/ Proszit!

KALAIPOS: Isten! Isten!

GÁBOR: Beszélgetünk?

KALAIPOS: Jó.

GÁBOR: Mégis, elnézést kérek, de mi járatban?

KALAIPOS: Az Isten hozott. Maga is mondta.

GÁBOR: Ma vendéget vártam. Tudtam, hogy jön, köszöntöm az ajtóban, helyyel, itallal kínálom. Ja, és megkérdezem tőle: "Szabad a kalapját?"

KALAPOS: És ő erre leveszi és átnyújtja magának.

GÁBOR: Pontosan.

KALAPOS: Sajnálom.

GÁBOR: /tölt/ Proszt!

KALAPOS: Isten! Isten!

GÁBOR: Aki hozta?

KALAPOS: Maga mondta, Azt is mondta, hogy vendéget várt. Itt vagyok.

GÁBOR: Szabad a kalapját?

KALAPOS: Sajnálom.

GÁBOR:/leül/ Hogy szolgál a kedves egészsége?

KALAPOS: Vagyogatok.

GÁBOR: /a kezét nyújtja/ Gábor. Gábor Antal.

KALAPOS: /a kalapjára mutat. Kezet fognak./

GÁBOR:/az üvegre mutat/ Még?

KALAPOS: Jöhet.

GÁBOR: Én is megvagyok. Éldegélek.

KALAPOS: Ma vendéget várt.

GÁBOR: Igen.

KALAPOS: Engem várt?

GÁBOR: Miért? Ki maga?

KALAPOS: /a kalapjára mutat/

GÁBOR: Hát akkor...Beszéljessünk!

KALAPOS: Jó.

GÁBOR: A kedves felesége?

KALAPOS: Megvan.

GÁBOR: Őt miért nem hozta el?

KALAPOS: Maga vendéget várt, nem vendégeket.

GÁBOR:Ez igaz. Ma vendéget vártam.

KALAPOS: Itt vagyok.

GÁBOR: A gyerek?

KALAPOS: A nagyobbik, vagy a kisebbik?

GÁBOR: A középső.

KALAPOS: Gimnazista.

GÁBOR: Jól tanul?

KALAPOS: Megteszi.

GÁBOR: /tölt/ Proszt!

KALAPOS: Isten! Isten!

GÁBOR /iszik, majd feláll, lassított tánclépekkel körbe-
járja a színt/: Isten hozta! Isten hozta!

KALAPOS: Bohóc.

GÁBOR /tovább folytatja/: Isten hozta! Szabad a kalapját?

KALAPOS: Itt az ősz. Kint esik.

GÁBOR:/megáll/ Ez érdekes.

KALAPOS: Az.

GÁBOR: Megázott?

KALAPOS /a kalapra mutat/

GÁBOR:/elkomolyodik, szertartásosan/ Gábor Antal. Szolgál-
tára.

KALAPOS: Épp, hogy szemerkél.

GÁBOR:/tölt/ Proszt!

KALAPOS: Isten! Isten!

GÁBOR: Várjon csak! Azt mondja, itt az ősz?

KALAPOS: Esik. Szemerkél.

GÁBOR /kalapra mutat/

KALAPOS: Gábor Antal?

GÁBOR:/haptákba vágja magát/: Igenis!

KALAPOS: Vendéget várt.

GÁBOR: /Ujabb hapták/: Igenis!

KALAPOS: Akit az Isten hozott?

GÁBOR /ujabb hapták/: Igenis!

KALAPOS: Töltsön!

GÁBOR /tölt. Isznak./

KALAPOS: Hol hagytuk abba?

GÁBOR: /feszesen/: Gábor Antal. Vendéget vártam. Akit az
 Isten hozott,
 KALAPOS: Régóta várt?
 GÁBOR: Csak ma. Ma vártam vendéget.
 KALAPOS: Rám várt?
 GÁBOR /halkan/: Vendéget vártam.
 KALAPOS: /a kalapra mutat/ És... ez kellene?
 GÁBOR: Szabad?
 KALAPOS: Sajnálom.
 GÁBOR: Igen, vendéget vártam. /tölteni akar/ Ez üres. /el-
 indul, megáll/ Nincs másik.
 KALAPOS: /előhúz belső zsebéből egy üveget, tölt/
 GÁBOR: Proszit!
 KALAPOS: Isten! Isten!
 GÁBOR: Hát igen, itt az ősz. És ez szomorú.
 KALAPOS: Az.
 GÁBOR: És esik.
 KALAPOS: Szemerkél.
 GÁBOR: Aztán majd tél jön. Hó. Zuzmara.
 KALAPOS: Igen.
 GÁBOR: /tölt, isznak/
 /Csend van. Időnként töltenek, isznak./
 GÁBOR: Ez is üres.
 KALAPOS: Nincs másik.
 GÁBOR: És hullanak a levelek is.
 KALAPOS: Hullanak. Ősz van.
 GÁBOR: Elmult a nyár.
 KALAPOS: El.
 GÁBOR: /lelkesen/ Majd visszajön. Meglátja! Jön a tél;
 hó, zuzmara; aztán a tavasz; napfény, rügyek.
 Aztán majd újra nyár lesz.
 KALAPOS: Nyár lesz.
 GÁBOR: Nyár.

KALAPOS: /feláll., a felöltőjéhez megy, felveszi/ Hát,
adjon Isten!

GÁBOR: /kikiséri, kinyitja az ajtót/ Isten hozta!

KALAPOS: Adjon Isten! /Elmegy./

GÁBOR: /becsukja az ajtót, ténfereg/ Ma vendéget vártam.
Tudtam, hogy jön, köszöntöm az ajtóban, megkérde-
zem tőle: "Szabad a kalapját?", hellyel, itallal
kinálom, ülünk, beszélgetünk. Aztán feláll, kiki-
sérem, elbúcsúzunk. /dudorászik/ Itt is volt.
/dudorászik/ Kikisérem, elbucsúzunk, visszajövök.
/dudorászik, hirtelen/: Ja, és még valami. /a fo-
gasra néz, a kalapjára/ Még valami. /hirtelen fel-
ugrik a fogashoz fut, leveszi a kalapot, az ajtó-
hoz fut, kinyitja és kikiált/: Uram! A kalapja!
Itt felejtette a kalapját! /ujra kiált/: A kalap-
ja! Uram! Itt maradt a kalapja! /csendesen/: Hi-
ába, már elment. /elővesz egy újabb üveget az asz-
tal alól, tölt, iszik/ Isten áldja!

Szabó László